

Sahand Sahebdivani – Het Levende essay

J'essaie, ik probeer.

Ik ben vader van twee vierjarige meiden. Ik probeer vader te zijn. Ik probeer, zij zijn.

Zij proberen niet, zij zijn.

Er werd uit het publiek gevraagd: 'wat moet je in je hebben om het onverwachte te laten gebeuren?'

En het antwoord was; dat is eigen aan kunstvakdocenten.

Ik ben een kunstvakdocent. Ik ben de vader van vierjarige meiden, ik ben hun eerste kunstvakdocent.

Wanneer ik een gedicht voordraag, wanneer ik een lied zing, wanneer ik een verhaal vertel om ze te laten slapen, dan probeer ik - j'essaie - dan ben ik een docent.

En zij kijken me aan en zij zijn al perfect en zij hoeven niets te proberen, want zij zijn.

Het antwoord was van Nikki Jansen, ze zat naast Lennart Zwijnenburg.

Zij zei dat ze les gaf aan meiden die vijf weken lang niets deden in de klas.

Maar zij leerden alles.

Want ook na vijf weken niets doen laat je alles binnenkomen.

En op een gegeven moment zijn ze niet meer te houden.

Het troost mij, want ik ben een vader die probeert. J'essaie.

Ik ben een vader van twee meiden van vier.

En mijn meiden weigeren nog naar de zangles te gaan.

Omdat na de eerste les ze niet wouden meedoen.

Als hun docent Nikki was, dan had hij gezegd: 'Jij leert nu en jij doet nu.'

Jij bent het al en jij bent perfect.'

Maar zij hadden een docent die het vervelend vond dat ze niet meededen.

En wij hebben besloten ze eruit te halen en eraf te halen.

En nu moeten wij naar de bibliotheek achter mijn huis.

En dat is een saaie bibliotheek.

Het is een rustige bibliotheek en ik word onrustig van saaie bibliotheken waar er geen geluid gemaakt mag worden.

Mijn meiden die wilden daar wel zingen en we werden daar weggestuurd.

In de zangles wilden ze niets doen en in de bibliotheek wilden ze wel wat doen.

Ik ben een vader. Ik probeer. J'essaie, j'essaie.

Buiten is een inspiratiebord. En daar werden verschillende dingen op geschreven.

Er werd onder andere gevraagd: 'wat heb je geleerd van leerlingen in de afgelopen vier jaar?'

Ik heb geleerd een onbevangen houding te hebben.

Ik heb geleerd niet bang te zijn om vragen te stellen.

Ik heb geleerd dat stilzitten niet leuk is.

Daarnaast werd de vraag gesteld 'met welke culturele instelling wil je samenwerken' en het antwoord was de bibliotheek in Rotterdam.

Wat fijn dat je klaarblijkelijk in de Rotterdamse bibliotheek wél mag zitten zonder stil te zitten en gewoon jezelf mag zijn.

J'essaie. Ik probeer het. Ik probeer het te zijn.

Ik ben een vader van vierjarige kinderen.

En wat ben ik blij dat u de docenten zult zijn die hen zometeen onder handen zullen nemen.

Want als het alleen maar aan mij ligt, dan ben ik een vader die in paniek mijn kinderen uit de klas houdt, omdat de docent één keer zegt dat ze niet hebben meegedaan.

Omdat ik eigenlijk vind dat zij mee moeten doen.

Ze hoeven helemaal niets te doen.

Benzokarim die zei het al. Benzokarim die was de schrijver van *hij snapt niet taal*.

Hij is de schrijver van *hij schrijft niet taal*.

Benzokarim. De schrijver die zei; als ik had geweten dat ik gewoon schrijven en lezen mocht studeren, had ik dat eerder gedaan en dan was ik nu niet een man geweest die eerst rechten had gestudeerd. Maar ik ben blij dat hij dat wél heeft gedaan. Moet je eens voorstellen? Het levende essay Benzokarim die rondloopt tussen de rechtenstudenten. Wat hij hun allemaal leert, waar hij zich af heeft moeten zetten om nu de schrijver te zijn die hij nu is. Abdelkader vertelde dat hij op school ook geen kunstopleidingen had. Hij had gewoon de vrijdagmiddag om op te staan en in de kring de mensen te vermaken.

Dat is hoe je kunst pleegt, dan hoeft je helemaal niks te leren. Wij proberen het. Zij zijn het gewoon. Hij had wel bibliothecaressen die hem de boeken aanraadden die hij moest lezen. Dat waren zijn kunstvakdocenten. Twee damesdie , waarschijnlijk op vrijwillige basis, dat deden. Het geld was stop gezet, daar moet nu voor gecrowdfund worden. Zij zitten daar in hun vrije tijd. Zij zien daar een jonge man, tien jaar nog, die alle leerlingen vermaakt. Zij vertellen hem welke boeken hij moet lezen. J'essaie. Zij hebben het geprobeerd, hij heeft het geprobeerd. We proberen het allemaal.

Joran Koster van Belvédère zei 'verhalen zijn gevaarlijk'. En hij is van het verhalenhuis. Hij zegt: 'Verhalen kunnen vooroordelen bevestigen. Verhalen kunnen het dominante narratief pakken. Een verhaal is pas een verhaal wanneer het uitnodigt om te vertellen.' Abdelkader zei dat kinderen pas op hun fijnst zijn, wanneer ze verveeld naar je mogen kijken. Dan weet je dat ze er echt zijn. Dan weet je dat ze zichzelf durven te zijn. Zij zijn het al. Zij proberen het. Wij proberen het. J'essaie.

Ik ben de vader van vierjarige meiden. Ik vraag aan die meiden wat het betekent om vier te zijn. Ze zeggen tegen mij: 'Papa, dat betekent dat we geen kauwgom mogen kauwen.' Ik heb geleerd dat in de KunstPaktprojecten alles in vier jaar gebeurt. Vier jaar. Vier jaar geleden werden ze geboren. Nu zijn het kinderen die geen kauwgom mogen kauwen. Ik heb ze verteld dat het mag wanneer ze twaalf zijn. Elke dag wanneer ik ze naar school breng in de ochtend, dan zeggen ze tegen mij: 'Ik mag nog geen kauwgom kauwen, want ik ben pas vier.' Elke dag wanneer ik ze terugbreng van school, zeggen ze tegen mij: 'Straks ben ik twaalf, dan mag ik wel kauwgom kauwen.' Dat is wat ik vertel aan hen. Eén KunstPaktperiode oud. Als je drie KunstPaktperiodes oud bent, dan mag het wel.

Ik ben al 44, ik ben 11 KunstPaktperiodes. 'Jij mag wel kauwgom kauwen, hè papa?' Ja, ik mag dat. Zij zijn vier. Dat betekent dat zij de honden die ze op straat tegenkomen hebben onderverdeeld tussen honden met een piemel en honden zonder piemel. Mijn dochters van vier hebben besloten dat zij beide honden even leuk vinden.

Er wordt gezegd dat wanneer je ze dansles geeft, dat ze hun lichaam leren kennen. Ze kennen hun lichaam al. Zij weten het al. Wij proberen het. J'essaie. Er wordt gezegd dat het in de kunstvakopleiding, in de klas, moet gaan over thema's die in de klas al aan bod komen. Zij zijn het al. Zij doen het al. Gaandeweg hebben zij geleerd dat sommige dingen niet mogen.

Gaandeweg hebben zij geleerd dat je jezelf kan uiten met taal, dat het volgens regels moet gaan.
Gaandeweg hebben zij geleerd dat er docenten zijn die achter je aanrennen met een grammaticaboek.
En met een boek van correcte spelling.
En dat je jezelf moet beperken en inperken.
Maar zij zijn het al. Zij doen het al.
Wij hebben ze beperkt.
En wij moeten hen ontperken.
Wij moeten leren hen te laten zijn. Onbevangen.
Dat woord is 22 keer genoemd tijdens in de uren dat ik hier was.
Het bleef gezegd worden.
Laat ze zijn.
Wij moeten het proberen.
Ik probeer het. J'essaie.

Ergens in Rotterdam staat er een bibliotheek waar Adelkader Benali verhalen komt vertellen.
Zo zie ik het mij voor. Ik ben nog nooit in Rotterdam in een bibliotheek geweest.
Maar ik stel me voor dat het daar bestaat.
Hij gaat verhalen vertellen.
En hij weet niet wat hij gaat vertellen.
Altijd midden in de anekdote komt hij een bekende tegen.
En dan vergeet hij dat hij aan het vertellen was.

Ik stel me voor dat het Benzokarim is die daar poëzie voordraagt.
En de kinderen leert dat het niet gaat om de boeken die daar te lezen zijn.
Dat zij de boeken zijn. De levende essays.
Daar gaat het om. Zij zijn de essays.
Zij zijn degenen waar het om draait.
Zij zijn degenen waar wij onze bibliotheek mee vol gaan stoppen.
En wij, wij proberen daar achteraan te lopen en er iets van te begrijpen en hun de ruimte te geven zich te ontwikkelen.

Wij proberen het.

J'essaie, j'essaie, j'essaie.